

А въ рѣката се редѣять
Лебеди чевръсти, —
Ясно утро поздравляватъ,
Слънце възхваляватъ.

Тѣ се гуркатъ у водата,
И гледатъ засмѣно;
Ту надбѣгватъ се на волность
Въ ширине голѣмо . . .

Въ ранно утро, майско утро,
Слънце щомъ изгрѣе:
Гордо лебеди зашаватъ,
Всичко побѣлѣе

Хр. Боневъ.

Завистливиятъ слуга.

Веднажъ единъ царъ се разсърдилъ на единъ отъ слугитѣ си и заповѣдалъ да го накажатъ съ смъртъ. Когато отивали къмъ мѣстото, гдѣто щѣлъ да бѣде наказанъ, осѣдениятъ почналъ да обвинява царѣтъ за неговата несправедливостъ и жестокостъ. Царѣтъ дочулъ, че осѣдениятъ говори нѣщо и попиталъ единъ отъ слугитѣ си за неговитѣ думи.

— Свѣтли, царю, — отговорилъ слугата — осѣдениятъ казва, че вие сте много добъръ и милостивъ царъ и се надѣва, че ще му простите грѣшката и нѣма да го погубвате.

— Прощавамъ го! — казалъ царѣтъ и заповѣдалъ да го пуснатъ.

Тогавъ другъ отъ слугитѣ, който чулъ думитѣ на осѣдения, приближилъ се до царѣтъ и казалъ: